

Sygn. akt III UK 310/19

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania J. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w W.

o emeryturę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 19 maja 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 20 listopada 2018 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 listopada 2018 r., III AUa (...) Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację J. P. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w J. z 6 czerwca 2018 r., VII U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. (organ rentowy) z 29 stycznia 2016 r. stwierdzającej, że wnioskodawcy nie przysługuje świadczenie emerytalne na podstawie art. 88 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. – Karta Nauczyciela (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 191 ze zm.) z uwagi na niewykazanie 20 lat pracy nauczyciela na dzień 31 grudnia 2008 r.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnych zagadnień prawnych: 1) czy

wykonywanie pracy polegającej na prowadzeniu zajęć z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego przez pracownika Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego (posiadającego wykształcenie pedagogiczne i zatrudnionego przez tenże w pełnym wymiarze czasu pracy) w szkole podstawowej w ramach odpłatnego oddelegowania do tej szkoły (i przy założeniu, że jest ona świadczona co najmniej w połowie pełnego wymiaru czasu pracy) jest pracą pedagogiczną w rozumieniu ustawy, w sytuacji gdy szkoła ta nie jest jego pracodawcą i jednocześnie, czy stanowi świadczenie wzajemne w rozumieniu art. 22 k.p.?; 2) czy Wojewódzki Ośrodek Ruchu Drogowego jest jednostką objętą systemem oświaty, wspierającą system oświaty, bądź działającą na podstawie ustawy z dnia 14 grudnia 2016 r. – Prawo oświatowe (Dz.U. z 2017 r., poz. 59 ze zm., dalej jako Prawo oświatowe)? Ponadto wnioskodawca podniósł, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, gdyż Sąd Apelacyjny dopuścił się uchybienia w zakresie stosowania prawa, gdyż pominął okoliczność, że wnioskodawca świadczył pracę na rzecz Wojewódzkiego Ośrodka Ruchu Drogowego w J. i uzyskał zgodę pracodawcy na świadczenie pracy na rzecz Szkoły Podstawowej nr (...) w J., a nie na rzecz Związku Nauczycielstwa Polskiego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Przechodząc w pierwszej kolejności do oceny istotnych zagadnień prawnych, sformułowanych przez wnioskodawcę Sąd Najwyższy stwierdza, że nie uzasadniają one przyjęcia skargi kasacyjnej o rozpoznania. Odnosząc się do pierwszego z zagadnień należy zwrócić uwagę, że wnioskodawca nie kwestionował ustaleń Sądu pierwszej instancji, dotyczących tego, że został oddelegowany do prowadzenia zajęć w szkole na podstawie umowy zawartej ze Związkiem Nauczycielstwa Polskiego, w ramach której jego wynagrodzenie miało wynosić 1 zł. Wnioskodawca nie został zatem skierowany do prowadzenia zajęć z zakresu bezpieczeństwa ruchu drogowego w ramach odpłatnego stosunku pracy z Wojewódzkim Ośrodkiem Ruchu Drogowego, a jedynie uzyskał zgodę tego

pracodawcy na dodatkowe zatrudnienie. Oznacza to, że pierwsze ze sformułowanych zagadnień prawnych nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ponieważ nie jest tożsame ze stanem faktycznym przedmiotowej sprawy. W niniejszej sprawie wnioskodawca prowadził zajęcia w szkole, otrzymując z tego tytułu symboliczne wynagrodzenie w wysokości 1 zł, co w żadnym wypadku nie może zostać uznane za świadczenie wzajemne, o którym mowa w art. 22 k.p. Przechodząc następnie do drugiego z przedstawionych przez wnioskodawcę zagadnień prawnych, stwierdzić należy w pierwszej kolejności, że wnioskodawca pracował w WORD o okresie od 13 marca 2000 r. do 15 kwietnia 2009 r., a zatem kilka lat przed wejściem w życie przepisów Prawa oświatowego z 2016 r., zatem status WORD w świetle bliżej nieokreślonych przepisów tej ustawy jako jednostki objętej systemem oświaty, wspierającej system oświaty, bądź działającej na podstawie tej ustawy jest irrelevantny dla niniejszej sprawy. Ponadto, wnioskodawca odwołał się od decyzji z 29 stycznia 2016 r., kiedy to Prawo oświatowe z 2016 r. nie obowiązywało. W tych okolicznościach drugie z zagadnień prawnych nie uzasadnia merytorycznego rozpoznania skargi kasacyjnej.

Przechodząc następnie do oceny podnoszonej przez wnioskodawcę oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, Sąd Najwyższy stwierdza, że także i w zakresie tej przesłanki przedsądu wnioskodawca nie wykazał potrzeby rozpoznania skargi kasacyjnej. Z ustaleń Sądu pierwszej instancji wynikało, że wnioskodawca prowadził zajęcia w ramach kursu przygotowującego do egzaminu na kartę rowerową, jednakże samo prowadzenie tego rodzaju kursu w szkole podstawowej nie jest wykonywaniem pracy nauczycielskiej w rozumieniu Karty Nauczyciela. Z kolei Sąd drugiej instancji dodatkowo wyjaśnił w ramach ustalenia podstawy faktycznej wyrokowania, że wnioskodawca był pracownikiem WORD a jego pracodawca wyrażał zgodę na wykonywanie przez wnioskodawcę na rzecz innego podmiotu (ZNP) pracy polegającej na prowadzeniu zajęć w szkołach. W niniejszej sprawie nie poczyniono ustalenia, które następnie zostałyby pominięte przez Sąd drugiej instancji, jakoby wnioskodawca uzyskał zgodę pracodawcy na świadczenie pracy na rzecz Szkoły Podstawowej nr [...] w J.G.. Nie poczyniono także ustalenia, by wnioskodawca był zatrudniony w wymienionej szkole lub wykonywał stosunek pracy łączący go z tą szkołą. Wręcz przeciwnie w sprawie dokonano ustaleń

całkowicie odmiennych – i wiążących Sąd Najwyższy jako sąd kasacyjny – zgodnie z którymi wnioskodawcy nie wiązał stosunek pracy ze szkołą podstawową. W tej sytuacji nie ma podstaw dla uznania skargi za oczywiście zasadną w zakresie wskazanym we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.